

Un recorregut pel País Valencià que tenim. Des d'Almansa al Palau de Benicarló

MARINA ALBIOL

Diputada d'Esquerra Unida i Compromís a Les Corts Valencianes

Després de la quarta victòria consecutiva del Partit Popular es fa difícil parlar d'esperança, d'un futur que faça justícia amb la memòria col·lectiva i amb els nostres majors. Cada dia és més cert el pessimisme d'Enrique Cerdán Tato, mestre de periodistes i historiadors. Mentre nosaltres enyorem un País Valencià lliure, solidari i just; mentre imaginem un present i un pervenir digne del nostre passat de lluites per la dignitat; la crua realitat, i les urnes, ens retornen a la Comunidad Valenciana. Una terra sense personalitat pròpia ni història. Una peça més del puzzle que conforma la globalització, on els éssers humans no són més que peons al servei de la caixa registradora del gran capital, i la insolidaritat amb els desafavorits és la característica més definitiva.

Dotze anys de degradació del serveis públics. On milers d'estudiants han conformat tot el seu currículum primari i secundari escolaritzats en barracons. On les llistes d'espera i els llits als corredors dels hospitals són el tret característic de la sanitat pública. I on els geriàtrics no són més que un negoci. No han estat suficients per despertar la indignació dels valencians i les valencianes. Una dècada llarga i obscura amb la corrupció com a senyera del govern i el territori ferit de mort per les excavadores. On la vivenda s'ha convertit en un article de luxe a l'abast de poques butxaques. I els sous dels treballadors i les treballadores retrocedeix als nivells de fa 15 anys, en benefici d'uns pocs.

I, malgrat tot, de l'aprensió que ens envaeix per la victòria incontestable de la dreta, continuem lluitant per un món més just que volem començar a construir des de casa nostra.

300 anys després

Tres segles després de la desfeta d'Almansa, en Esquerra Unida no mirem al passat més que per aprendre de les lluites dels nostres majors, i per dir-los que poden estar orgullosos del seus fills perquè, malgrat tot, continuem treballant per un País Valencià lliure, solidari, viu, verd, no patriarcal i socialista. No trobareu en nosaltres la nostàlgia d'un regne medieval executat al segle XVIII, ni molt menys l'orgull d'ofrenar glòries a Espanya des del que anomenen Comunidad Valenciana, quan no directament el Levante Español.

Les efemèrides són l'excusa per redoblar el nostre compromís. Marxem pels carrers dels nostres pobles i ciutats com ho fem des de les Germanies, des dels temps més durs del franquisme i des del 9 d'octubre del 77, quan centenars de milers de persones somniàvem junts per un futur més lliure. Però mira per on, els qui es deien els seus representants van traïr la riuada de gent imposant-nos un Estatut d'Autonomia de segona, que ens fera febles. Una fragilitat que hem tornat a pagar amb la reforma de la vergonya signada per populars i socialistes i que ens deixa a l'estació quan ja s'ha posat en marxa el tren de la segona transició.

No sols lluitem el 25 d'abril. Eixim al carrer per demanar un altre món possible i cada cop més necessari, per cridar el no a la guerra, per exigir els nostres drets com a treballadors i treballadores el 1r de Maig, en defensa del nostre territori, dels serveis públics, pels drets dels nouvinguts i sempre que faça falta,... per recollir totes les lluites en una, perquè totes tenen la mateixa arrel. Eixim al carrer per gaudir de les oportunitats d'una educació pública, gratuïta i de qualitat; per garantir una sanitat digna per als nostres malalts; per desfer-nos d'aquells que només veuen diners on nosaltres reconeixem la nostra terra; per abastar, en definitiva, una societat justa i lliure de la pitjor de les explotacions, la de l'home per l'home.

La unitat de la llengua

I, desgraciadament, també hem de continuar eixint al carrer per defensar obvietats, com la unitat de la nostra llengua. Front als atacs dels qui se senten orgullosos del seu analfabetisme. El conflicte artificial i estèril posa en perill la salut del valencià i cal recordar que la llengua, qualsevol, no és només un vehicle de comunicació. Les llengües són fruit d'una experiència que es conforma al llarg del temps i hereten els fills dels seus pares. És, en definitiva, una manera específica i diferenciada de la resta d'entendre el món i les relacions socials. Un espill que emprem per veure allò que ens envolta. Els termes que conformen una llengua no són un trasllat automàtic d'una realitat objectiva, sinó una visió subjectiva que configura un poble.

Per això és tant important la llengua en una societat, perquè determina el nostre aprenentatge i la nostra ubicació al món. I si l'ús del valencià continua retrocedint estarem fent desaparèixer, senzillament, tot el que som.

Quin País Valencià?

El País Valencià ha de ser el que desitgen lliurement els valencians i les valencianes, és a dir els qui viuen o treballen a la nostra terra. Aquesta reivindicació, que des d'alguns sectors de la dreta (i d'altres que s'autoanomenen d'esquerres) s'intenta satanitzar, no és ni més ni menys que reconèixer un dels Drets Humans que Nacions Unides van aprovar fa ara més de 50 anys de manera unànime. I no hi ha discussió que valga. Perquè estem farts de sentir als qui defensen hipòcritament l'autodeterminació a altres latituds però s'oposen a que el nostre poble, o qualsevol altre de l'Estat, es pugui exercir.

Dit açò, que no és més que reconèixer el més bàsic dret internacional, des de Esquerra Unida tenim una proposta concreta per al desenvolupament del País Valencià dins de l'actual context espanyol. L'esquerra que representem aposta per una República Federal. És a dir, una estructura d'estat on el seu màxim representant, el Cap de l'Estat, siga elegit lliurement cada quatre anys i on les diferents parts (nacionalitats o regions) tinguen una relació amb el conjunt d'acord amb l'opinió del seu poble. Una república federal que a més ha de ser solidària, amb un repartiment dels recursos equitatiu, no només pel que fa als diferents territoris sinó també per a tota la ciutadania. I això té un nom molt concret: socialisme, que igualment pretén satanitzar el pensament únic.

Així de senzilla és la nostra proposta. Un projecte que aspirem a convertir en majoritari mitjançant la nostra política i que podríem resumir amb poques paraules: llibertat, solidaritat i igualtat.

Memòria històrica

Recentment, el Consell d'Europa ha aprovat reclamar del govern espanyol el reconeixement de les víctimes de la dictadura i la condemna del colp d'estat feixista que subjuguà sota les armes el somni republicà. Però a casa nostra no es donen per assabentats. El PP a Les Corts Valencianes, a la mateixa seu que ho va ser del govern de la II República de Largo Caballero, s'ha negat novament a condemnar el franquisme.

I és que la recuperació de la memòria històrica no és un exercici de nostàlgia. No és l'esquerra qui es passa el dia mirant cap a endarrere. Són ells qui temen que els fantasmes dels passats els acacen i per això s'han obstinat a mantenir-los a l'armari. Nosaltres no ens hem de penedir de res, però sí hi ha qui encara intenta rentar la seua camisa blava per fer-se passar per demòcrata de tota la vida.

La República torna a ser una reivindicació fonamental de l'esquerra. I ho és perquè els seus valors mantenen tota la vigència al segle XXI. Ni els 40 anys de Franquisme ni el pacte de silenci de la Transició han pogut soterrar la lluita dels nostres majors. El republicanisme renaix de manera insuportable per als del pensament únic. A tot arreu es multipliquen les plataformes i els actes que sobrepassen els intents del poder per fer-nos callar. Perquè la tricolor continua espantant als qui han convertit el sistema en una gran ruleta de joc i mantenen la voluntat popular segrestada a punta de bitllets.

L'actual mercadeig del sòl, la transformació de facte de l'educació en un negoci, l'apropiació il·lícita de l'aigua i l'energia, la privatització de la salut o l'acomiadament gratuït del lloc de treball,... no són més que alguns exemples de la falta de llibertats individuals que patim. I això, per no parlar dels drets col·lectius. En definitiva, patim una manca de valors republicans que ens demostren, millor que qualsevol altra cosa, qui ha guanyat subjugant la memòria.

És cada cop més imprescindible que les noves generacions coneguem la vertadera història. Aquella que una Transició frustrant va soterrar junt als nostres morts. Només des del reconeixement del que som i d'on venim pot sorgir un nou horitzó d'esperança. La convicció que el futur no està escrit, que el podem canviar, que l'emancipació depèn del nostre compromís i, per què no, que encara és possible assaltar els cels.

L'objectiu primer del republicanisme ha de ser desempallegar la societat de l'asfíxia que sotmet les aspiracions de milions de persones. Aquest és el seu sentit, més necessari que mai al segle XXI. Exigir que se'ns reconega la majoria d'edat per elegir lliurement. Recuperar la paraula junt als drets perduts, que tant van costar d'arrancar.